

КНЯЗІВСЬКА КАРЕТА

Кажуть, що тисячу років тому люди проклали дорогу, яка з'єднувала столиці двох держав — руської і польської. Називався цей тракт Червенським шляхом, сполучав великі міста, був добротним і зручним.

Проходила дорога і через село Коростятин.

Якось, після численних спроб заволодіти київським престолом, князь Святополк їхав до свого тестя і союзника польського володаря Болеслава. З ним була і княгиня Марина, Святополкова дружина і дочка Болеслава.

Їхали у золотій кареті, під охороною кількох похмурих вершників. Був і обоз, але він безнадійно відстав. Втім, челядь не вельми поспішала наздогнати князя: подорож у чужі краї не віщувала нічого доброго. Тим більше, що вона була дуже схожа на втечу.

Князь їхав швидко і хотів заночувати в Дорогобужі. Але поблизу Межиріч почалися болота, і довелось дещо збавити темп.

Протягом всієї подорожі коней не жаліли. Дякувати Богу, дорога обжита. Та й смердів свіжих

можна було завжди взяти.

Аж тут з'явилось село. Не село — хутір. Кілька глиняних хатинок, сякі-такі двори...

Охорона підвела переляканого смерда. Від нього дізнались, що село зветься Коростятином. Селянин же показав і дорогу до Коростка, містечка, де сидів посадник дорогобузького князя.

Вечоріло. Кучер, притупивши пильність, не туди звернув, і карета в'їхала в болото.

Вирішили пересісти на коней, а карету витягти вранці.

Переночувавши в Коростку, князь з підмогою повернувся до місця пригоди. Але коштовна карета зникла.

З тих пір і ходить Малинівкою легенда про золоту князівську карету. Щодо центральної сільської дороги, то старожили ще й досі називають її Чернечою або Червенною. Звідки походить ця назва, ніхто не знає. Чи не з тих, бува, прадавніх часів?

З розповіді старожила
Омеляна ШАНДРУКА
записала Галина
ЗАХАРУК, бібліотекар
с.Малинівка.